

Taboꝛ

BOG - NAROD - DOMOVINA

1984

EL FORTIN

7-8

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov ● TABOR je last in vestnik Tabora SPB ● Mnenje Tabora SPB predstavljajo članki, ki so podpisani od glavnega odbora ● Izdaja ga konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič ● Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila: za lastništvo Lic. Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

TABOR is the voice of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos ● Director: Ing. Antonio Matičič, Ramón L. Falcón 4158, Bs. Aires, Argentina.

Imprenta: Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina, T. E. 362-7215

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 246.391.

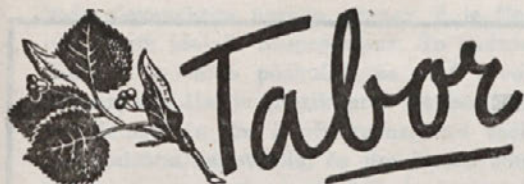
NAROČNINA: Argentina 150 arg. pesov, Južna Amerika: 10 dolarjev; Evropa — Avstralija: 12 dolarjev; letalsko 15 dolarjev za vse države.

Naročila, reklamacije, nakazila, dopise in ostalo pošto pošiljajte na naslov: Inž. Anton Matičič — Río Colorado 1806 — (1686) Hurlingham — Bs. As. — Argentina.

NAŠA NASLOVNA SLIKA

Borba proti rdečemu zlu ni bila nikdar prekinjena. Tako poleti v vročini kot pozimi v snegu so slovenski domobranci preganjali rdeče zločince. Ob spominu na svetel zgled naših junakov gre naš boj pod drugačnimi okoliščinami z enako junaškim navdušenjem naprej — do iztrebljenja krvavega komunističnega nasilja s svetih tal naše nepozabne domovine!

PORAVNAJTE NAROČNINO!

Svobodni sveta,
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!

Julio-Agosto 1984

BUENOS AIRES

Julij-Avgust 1984

GABINETE DEL
MARISCAL DE YUGOSLAVIA

No. 15

MAYO 17 de 1945

AL JEFE DE LA DELEGACION MILITAR BRITANICA

Solicitamos de Ud. quiera poner en conocimiento del mariscal de campo Sr. Alexander que el Mariscal Tito ha recibido su mensaje de Mayo 16 de 1945 sobre la entrega de 200.000 yugoslavos, los que se encuentran en Austria como así también sobre la evacuación de sus fuerzas en la isla de Vis.

El Mariscal está totalmente de acuerdo con la propuesta del Mariscal de Campo, Sr. Alexander, y le expresa su gratitud.

A los arriba mencionados 200.000 recepcionará el Comando del III. Ejército al que se han impartido las instrucciones necesarias.

Nos tomamos la libertad de requerirle nos avisen donde ha de reunirse la comisión para la recepción de los prisioneros con los delegados para la entrega, nombrados por el Mariscal del Campo, Sr. Alexander.

Sirva la presente de atenta nota

Por orden del Mariscal
Mayor General
Ljub. Djurić

NOTA: El facsímil de la presente ha sido publicado por la revista "NOVA HRVATSKA", 6-20-V. 1984, No. 9 - Londres.

KABINET
MARŠALA JUGOSLAVIJE

Br. 15
17. maja 1945. godine

ŠEFU BRITANSKE VOJNE DELEGACIJE

Molimo Vas obavjestite feldmaršala g. Aleksandra, da je Maršal Tito primio njegovu depešu od 16. maja 1945 g. o predaji 200.000 Jugoslovena koji se nalaze u Austriji i o evakuaciji Vaših snaga sa ostrva Visa.

Maršal se slaže u potpunosti se predlogom feldmaršala g. Aleksandra i izražava mu zahvalnost.

Napred pomenutih 200.000 preuzeće Štab III. armije koje su izdate potrebne instrukcije.

Slobodni smo Vas umoliti, da nas obavjestite, gde bi se sastala komisija za prijem zarobljenika sa delegatima odredjenim od feldmaršala g. Aleksandra za primopredaju.

Primate izraze moga poštovanja

Po naredjenju Maršala
Generalmajor
Ljub. Djurić

Opomba: Faksimil — dokument je bil objavljen v „Novi Hrvatski“ 6-20-V. 1984 Štev. 9 — London.

S. P.

Našim mučencem v spomin

Spet so za nami dnevi, ko je na vsako misel pripet spomin na veliko krivico, katero so nam storili. To je spomin na tisto nepozabno pomlad, ko je vse hrepenelo po miru in svobodi, a se je to hrepenenje sprevrglo v mučenje, smrt in nešteto neblagoslovljenih grobov. Letos je ta spomin še posebno težak, ker sedaj z gotovostjo vemo, da so bili naši domobranci izdani in zverinsko pomorjeni samo za koristi komunistične partije. Ti cilji so tedaj zahtevali, da se je za vrnitev 12.000 domobrancev partija odpovedala slovenski Koroški, obenem pa je s svojimi pretiranimi zahtevami izgubila Benečijo, Trst in Goriško.

S to kramarsko kupčijo je partija dokazala, da ji nikoli ni bilo za svo-

bodo slovenskega naroda, ampak ji je šlo vedno samo za oblast in uničenje njenih idejnih nasprotnikov. To zadnje so dosegli šele po koncu vojne, dasi so to tajno poskušali že med revolucijo; vsaj dvakrat pa uradno: ob razpadu Italije in tik pred koncem vojne. Lahom so obljubljali prosto pot domov, če jim izroče razorožene vaške stražarje, Nemcem pa so dali podobna zagotovila, če jim izroče domobrance. V obeh slučajih ni bilo nobenega vprašanja o zločinih in kaznovaju okupatorja; vsega so bili krivi le naši svobodnjaki, ki so se uprli, ker so hoteli živeti. V septembru 1943 je to podlo kupčijo preprečila zavednost slovenskih oficirjev, ki laško-partizanskemu bratstvu niso zaupali in so naredili izpad iz pasti, v Nemcih pa je ostalo še toliko vojaške časti, da so, menda na povelje od zgoraj, odklonili tako nizkotno ponudbo.

Šele ko so krvoloki našega naroda prišli v stik z zapadnimi zvezniki, so lahko uresničili svoj revolucionarni načrt. Skupaj so naredili načrt za izdajo, dogovorno so jih z zvijačo vrnili, da so jih mogli komunisti brez sodbe pobiti. Potem so narodu zavezali usta, da o tem zločinu ni smel govoriti, zapadni svet pa, ki se je zavedal strašne sokrivde, je hotel uničevati dokumente, da bi vse ostalo skrito pred zgodovino.

Mi pa smo od prvega dne vedeli za ta nečloveški zločin in ga že vsa leta razkrivamo, ker verujemo v pravico in ker smo svojim soborcem na tisti zadnji poti obljubili zvestobo. Zdaj resnica prihaja na dan: po radiu, televiziji in časopisih. Mnogi bi ji še vedno radi zaustavili pot, a za resnico ni več nobenih mej. V tenkih pramenih svetlika v temo naših dni, kot kaplje krvi pada na razbičane dni revolucije, liže po ožganih domačijah in razvalinah človeških src in bo iskala, razjedala in umivala, dokler ne bo opran najbolj skrit umor in bo poravnana poslednja krivica.

Devetintrideset spomladi je že odcvetelo od tistega leta, a vse skupaj z vso pisano lepoto ne morejo izbrisati vtisov in zadušiti spominov na dni, ko so zločince proglašali za heroje in je kri tekla v potokih, ko so pokopavali našo svobodo. Mnogi trdijo, da čas celi rane in briše neljube spomine. Nekateri... morda? V našem primeru to ne drži; kajti greh je bil prevelik in zločin tako nečloveški, da se bo kot ostuden madež držal vseh, ki so zanj odgovorni.

Vedno pogosteje se vračajo spomini, ki kot dobri znanci vabijo v svoj mir in govore brez besed. Strmim v veličastno ozvezdje večernega neba in — vidim človekovo revščino in njegov napuh. Cvetoče drevje za hišo, samotna cvetica pod grmom, nepomembna trava ob vodi — vse govori o večnem Umetniku, ki vse vodi in vlada. Postaja mi nerazumljivo, zakaj je toliko ljudi, ki svojega Boga ne priznavajo, čeravno je v Njem obseženo vse. Tudi na stvari in dogodke okoli sebe gledam drugače kot tiste nesrečne pomladi; ostala mi je le vera, več upam, tu in tam kakšno stvar tudi bolje razumem. Kljub temu pa se še vedno ponavlja tisto veliko vprašanje: Zakaj? Kakom je mogoče?

Zakaj se je ravno nad našim narodom, ki je bil veren, ki je iz vsega srca ljubil svoj dom in svobodo, ki umora, tatvine, kletve in hudobije

skoro ni poznal, ki je samo delal in molil, — razdivjala revolucija v tako krvavi obliki?

Kako je vendar mogoče, da je sosed mogel ubiti soseda, sin očeta, sestra brata; ko so vsi vedeli, da je bila žrtev nedolžna, da vsi zaznamovani „zločinci in izdajalci“ niso nikogar izdali, nikomur prizadeli kaj hudega, da bi s tem zaslužili smrt?! Šli so še dalje, do skrajnih mejá satanskega mučenja... Naslajali so se ob smrtnem strahu mučenih, dokler jih smrt ni rešila trpljenja.

Kdo bo kdaj mogel opisati vse trpljenje, kdo bo preštel vse žrtve?

Oznanjali so in še zdaj govore, da je bil to „boj za svobodo slovenskega naroda“. Tudi trdijo, da je bila revolucija potrebna, ker je bil stari red krivičen in nečloveški.

Kaj je revolucija prinesla, vemo vsi, razen tistih, ki tega nočejo vedeti. Z „zmago“ revolucije je bilo konec svobode. Komunisti sami priznavajo, da je šlo samo za oblast. Toda o tem lahko govore samo do konca vojne, ko so sovražnosti prenehale in so samo s pomočjo Kominterne in zapadnih zaveznikov prišli na oblast proti volji naroda. Po vojni so brez sodbe pobijali zvezane domobrance in druge idejne nasprotnike. To pa ni več „boj za oblast“, ampak najbolj barbarski množični umor, kar jih človeška zgodovina pozna!

Kje je zdaj tista svoboda, katero so tako glasno zahtevali? Ali ni vse od prvega dne do danes le propagandna vaba za koristna budala? Po eni strani še vedno proslavljajo revolucijo, obenem pa uradno ne priznajo druge strani in se o pomorjenih ne sme govoriti. Verni ljudje so postali drugorazredni državljani. Zadnja leta hočejo Slovence načrtno uničiti s priseljevanjem južnih bratov in zapostavljanjem slovenskega jezika po šolah, ki je najbolj bistvena vrednota vsakega naroda. Komunistična „svoboda“ torej pomeni odvzem verske svobode in uničenje slovenskega jezika. Vse kaže, da so v tej gonji šli predaleč, kajti celo nekateri komunisti so odprli oči, dali so misliti tudi študentom, kar je za vsako oblast slabo znamenje.

Vere in narodnih posebnosti Slovenci tudi v tej razbičani dobi ne damo! Te svetinje je naš narod ohranil skozi 14 stoletij. Preživel je germanske in romanske napade, odbijal je Turke in se otrešel graščakov; zato smemo ob misli na strašno razdejanje in prelivanje krvi upati, da bo narod prav po tej veliki žrtvi zmagal in dočakal svobodo, ki bo vredna teh velikih žrtev.

Ne vprašujmo: kdaj in kako pride rešitev? Vemo in prepričani smo, da je svoboda na pohodu, ker na krvi ni obstala še nobena oblast. Zberimo vse dobro, kar ga je v poštenih ljudeh; združimo lepoto naših gora in ravnin; poiščimo trpljenje in žrtve tistih ki so bili mučeni za naš dom in rod; vse skupaj pa povežimo s trakom zvestobe ter kot velik slovenski pušelj po položimo na znane in neznane grobove.

Mirneje bodo počivali naši pokojni. Lažje bo tudi živim, ki čakamo velikega dne, ko se bo razodela resnica.

MORAVŠKA DOLINA

Pod gornjim naslovom je bila leta 1979 izdana knjiga, tiskana v Ljubljani. Avtor knjige je Stane Stražar

V knjigi je zgodovina Moravske doline (pri Domžalah) od 12. stoletja pa skozi do 1978. leta.

Knjiga ima 877 strani. Pisatelj Stane Stražar je imel veliko dela in potov, zbiral je slike in gradivo, trudil se je, da bi bila knjiga čimboljša zgodovina.

Zgodovino je vse do druge svetovne vojne odlično napisal.

Podatke za med revolucijo pa je citiral iz kamniškega, mengeškega in litijskega komunističnega arhiva, ki ni za zgodovino, ker je daleč od resnice. Boljše bi bilo, da ne bi pisal zgodovine revolucije, temveč to pustil za poznejši čas, ko bodo zgodovinarji svobodni in brez strahu objektivno pisali; kar pa je danes nemogoče, ker komunisti ne bi dovolili pisati resnice; se je preveč boji.

Tudi nekatere osebe, ki so sodelovale s komunisti ali bile v partizanih, so pisatelju knjige govorile neresnico.

Mnogi ljudje v Sloveniji vedo za pravo resnico, pa jim je že med vojno komunizem pokazal svoj teror, da se mora komuniste samo hvaliti; za vsako kritiko se ga likvidira. Ta strah imajo ljudje še danes, ker se ne upajo govoriti resnico.

Pisatelj Stane Stražar je moral zelo paziti, kaj piše, ker je komunistična partija vse popreje pregledala, kaj je napisal — brez njenega dovoljenja ne bi smel knjige izdati.

Moja dolžnost je, da vsaj na nekatere laži odgovorim, ker sem bil navzoč ali pa v neposredni bližini opazoval.

I.

MENGEŠKO-MORAVŠKA ČETA IN NJEN BOJNI USPEH NA MOHORJU

(Članek je dolg od 603.—607. strani, zato citiram samo nekaj, kar je važno.)

„Dne 9. septembra (1941) so četo v razvalinah Tovorevega gradu na Kofino obiskali člani štaba Kamniškega bataljona in Tomo Brejc.“

V letu 1941 ni bilo v kamniškem okraju niti ene čete, ne pa bataljona. Lahko pa so partizani imenovali za bataljon malo skupino mož. Resnica je, da so partizani bili zelo redki — posamezni — dovolj pa, da so lahko začeli streljati svoje neoborožene brate Slovence. Prva žrtev je bil 21. avgusta 1941. trgovec in gostilničar Franc Marn na Brezju, ustreljen doma v hiši. Od tega časa so se redno vrstili novi umori naših ljudi, Slovencev.

„...dne 20. septembra si je postavila taborišče (četa) blizu studenca pri Sv. Mohorju nad Moravčami. Patrola je ta dan odšla na prehranjevalno akcijo na grad Brdo. Ivan Vovk, aktivist iz Lukovice, je povabil, da naj pridejo po dva prašiča... Meso so v nahrbtnikih prinesli v taborišče... četa je naslednji dan, v nedeljo 21. septembra, doživela hud spopad z 171. rezervnim policijskim bataljonom. Okrog 15. ure je policija začela obkoljevati taborišče... tretja četa... policije se je približevala z Moravske strani... na poti so Nemci ujeli Staneta Čada (partizan). Jaka Jankovič je bil na straži. Ko je opazil Nemce, je na nevarnost opozoril borce, ki so takoj zavzeli položaje in na napad odgovorili z ognjem... Komandant je bil ranjen, zato je nastala zmeda v napadalčevih vrstah. Začeli so se umikati. Tedaj se je dvignil Tone Kmetič, ki je nekajkrat stoje ustrelil in se hotel pognati za njimi. Zadela ga je nemška krogla. Po nekaj več kot dve uri dolgi borbi, ko se je že večerilo, so Nemci prenehali napadati.“ (Str. 604)

Le kdo more to verjeti?!

Bila je nedelja, lep sončni dan 21. septembra 1941.; bilo je v času med 13.—14. uro popoldan. Takrat sem jaz bil na kraju, kjer se je prav lepo videlo proti hribu Sv. Mohorja. Zaslíšal sem par rafalov. Takoj sem videl, da so Nemci nekoga napadli, ker je bilo to strojno orožje, katerega partizani niso imeli. To streljanje je bilo samo par rafalov, potem je bilo vse tiho. Gledal sem, če bo kdo pritekel iz gozda. Čez par minut sem zagledal dva partizana malo na vzhodni strani nad vasjo Prikrnica, ki sta pritekla iz gozda; eden od njiju je takoj na njivi padel in obležal mrtev, do večera. Drugi partizan je bežal ves čas, dokler sem ga videl. Kam so drugi tekli, nisem videl.

Malo pred nemškim napadom je bil v taborišču vaški terenec Alojz Zajc, kateremu so partizani dali nekaj mesa. Na poti domov so ga Nemci ustavili in pri njem dobili meso. Ker so dobili meso v taborišču, katerega so pobegli partizani zapustili, so Nemci vedeli, kje je meso dobil; zato je bil Alojz Zajc 4. decembra 1941 ustreljen v Dragi.

V knjigi so na strani 606 sledeči trije stavki:

„Ta boj je bil največji uspeh partizanov nad Nemci v Kamniškem okraju leta 1941.“

Moja pripomba: Da, imeli so delni uspeh, ker so srečno pobegli — razen dveh in Nemce za seboj podili...

„Zmaga pri Sv. Mohorju je dvignila politično zavest našega prebivalstva...“

„...proti blizu 400 Nemcev se je junaško borilo devet borcev...“

Kakor jaz vem, Nemcev ni bilo mnogo. Imeli so enega ranjenega. Zakaj je bil ranjen, takrat ni nihče vedel. Partizani ga niso ranili; oni so takoj zbežali.

Zmaga ni bila partizanska. — Nemci so enega ustrelili, drugega ujeli, terenca Zajc Alojza pa aretirali. — V par minutah je zmaga bila nemška. Za nagrado so Nemci od pobeglih partizanov dobili meso.

II.

NEMCI V MUROVICI

(Na straneh 632. - 633.)

„Kamniški bataljon se je prvič spopadel z raztrganci 29. novembra 1942. na Murovici. Hajko, v kateri je sodelovalo 80 do 90 raztrgancev in policistov, so vodili Nemci. ... Ob spopadu jih je menda več padlo, med njimi tudi dva policista...“

Isti dan sem jaz prišel v Vrhpolje; v sredini popoldneva. Takoj sem opazil, da so Nemci v vasi. Šel sem v trgovino; hišno ime je bilo štacnar. V trgovini je bilo nekaj Nemcev. Poleg njih je na tleh ležal eden mrtev Nemec. Mirno so čakali na prevoz mrtvega. Vaščane so ta dan pustili vse pri miru. Vprašal sem ljudi; od kod so prinesli mrtvega Nemca? Povedali so, da so Nemci pripeljali enega mrtvega iz Murovice. Vsi so se čudili, zakaj in kdo ga je ustrelil. Vedeli so, da partizana ni bilo nobenega tisti dan v Murovici. Ugibali so, da se je morda po nesreči sam ustrelil, ali pa, da so ga Nemci sami ustrelili, če jih je preveč sekiral? Kako je bil ravno vodja te patrole ustreljen, se ni nikdar točno zvedelo. Ljudje so dobro vedeli, da ga partizani niso ustrelili, ker jih ni bilo v Murovici. V knjigi piše: „Ob spopadu jih menda več padlo, med njimi tudi dva policista...“ Vsi smo videli samo enega mrtvega.

Leta 1941 in 1942 partizani niso z Nemci sprejeli niti ene borbe, vedno so samo bežali pred njimi.

Po vojni so si komunisti vse izmislili; zapisali so v svoj arhiv dogodek v Murovici kot svojo borbo z Nemci. Resnica je, da te borbe ni bilo; to so si sami izmislili.

III.

PARTIZANA POŽGALA GRAJSKO KAPELO SV. JOŽEFA V ZALOGU

V noči 14.-15. julija 1943 so partizani požgali gradova v Zalogu in v Belneku.

Zaloški grad in gospodarsko poslopje je pogorelo; grajska kapela se takrat ni vnela, bila je dovolj oddaljena. Bila je povezana z visokim dolgim zidom (evingar) na levi strani do požganega gradu, na desni strani za enak zid do gospodarskega poslopja. Zato takrat kapela ni bila nič od ognja poškodovana.

Domobranci smo šli 5. maja 1945 v patrolo. Hodili smo po gozdovih in pazili na partizanske sledove. Prišli smo v Moravško dolino. Šli smo v Vahtenberk. Tam smo preiskali nekaj sumljivih hiš; nič nismo našli. Potem smo šli v Zalog in preiskali požgano grajsko poslopje; nič nismo našli. Slutili pa smo, da mora nekaj biti skrito. Zato smo pregledali še podstrešje grajske kapele. Tu smo našli velike komunističnega propagandnega papir-

ja, katerega smo znosili daleč stran na grajsko dvorišče in tam požgali. V podstrešju je tudi bil stroj za kopiranje; tega smo mi vzeli. Potem smo odšli v Moravče. Od daleč smo opazili, da je začela kapela goreti. Premišljali smo, le kje je bil partizan skrit in nas od daleč opazoval, ko smo odšli. V Moravčah smo se razdelili na tri skupine, se nekaj časa tu zadržali, potem smo se združili in odšli. Drugi dan smo zopet bili v Moravški dolini. Takrat so komunisti delali veliko propagando, da smo mi kapelo požgali. — Vsakdo, ki je bil potem pri požgani kapeli, je lahko videl daleč stran od kapele pogorišče požganega komunističnega propagandnega papirja; to je dokaz, da mi nismo hoteli kapele požgati.

Stane Stražar je v svoji knjigi (stran 740) zapisal:

„Domobranci so požgali kapelo Sv. Jožefa v Zalogu.“

To je laž!

Frančiška Razboršek se je pisatelju Stanetu Stražarju zlagala; kar ni čudno, ker je bila vaška terenka in sodelovala s partizani. Zelo verjetno je dobro vedela, da je partizan požgal kapelo.

Pozneje je prišla prava resnica na dan. Bilo je takole: Kunovar Janez, hišno ime Brežnar, katera hiša je približno 300 m od požgane kapele, je povedal svojemu prijatelju: „Tako, ko so domobranci odšli, sta k nam nam pritekla dva partizana; eden je bil Blažov Vinko, drugega nisem poznal. Blažov je rekel: 'Brežnar hitro daj eno butaro drv in lojtro; bova nekaj na račun belčkov naredila.' Ogledal sem za njima, kaj bosta naredila. Tekla sta proti kapeli in kmalu se je iz kapele zakadilo. Požgala sta Birk (Blažov) Vinko iz Planine in nepoznani partizan.“

Kunavar Janez je vedel, katera partizana sta požgala kapelo, moral pa je molčati. Ako bi partizani zvedeli, da je Kunavar komu to povedal, bi ga takoj umorili. Zaupal pa je to svojemu prijatelju, za katerega je vedel, da ga ne bo izdal.

NEMCI POŽGALI VEČ HIŠ

Nemci so 19. avgusta 1944 požgali več hiš pri Sv. Trojici. Nekaj dni potem sem govoril s človekom, s katerim sva se dobro poznala. Vprašal me je, če sem bil jaz pri Sv. Trojici, ko so Nemci hiše požgali. Povedal sem mu, da sem se ta dan z vlakom peljal iz Kranja v Kamnik in sem iz vlaka videl dim pri Sv. Trojici. On nato pravi: „Partizani govorijo okrog, da so tebe ljudje videli, kako si hiše zažigal.“ Mene ni mogel nihče videti — to je partizanska laž in obrekovanje. „Ljudje so videli“, kako sem hiše zažigal, priče, ki bi to videla, pa ni nobene. Popolnoma enaka propaganda kot za zaloško kapelo: domobranci so jo požgali. Priča, katera je vedela resnico, pa si je ne upa javno povedati.

Partizani niso nikdar rabili pravih dokazov; vsako obtožbo so si vedno sami izmislili.

Moj prijatelj mi je povedal sledeče: „Vprašal sem bivšega partizana,

zakaj ste tudi gradove požigali; ali ni to velika škoda? On je odgovoril; saj še teh, kar jih je, ne moremo vzdržavati.“

Država torej ne more vzdržavati gradov; preje pa so jih privatni lastniki vzdrževali gradove več stoletij...

-ek

NA SMRT OBSOJENI

Komunistična partija Jugoslavije se zdaj, skoraj 40 let po krvavi revoluciji, v katero je pahnila narode Jugoslavije, in kljub gospodarski krizi, ki dokazuje vso tragično zmotnost njenih aukov, očitno počuti dovolj močno za uresničitev svojega končnega cilja — popolne komunizacije jugoslovanske družbe.

Ta cilj pa vsebuje tudi — smrtno obsodbo slovenskega naroda.

To je jasno razvidno iz takoimenovanih „skupnih jeder“, ki so jih izdelali partijski oblastniki s skrbno prikritim sodelovanjem raznih podrepnikov iz posameznih narodnih skupnosti. Ta „skupna jedra“ naj bi poenotila bodočo vzgojo otrok v vsej Jugoslaviji in to na način, ki pomeni smrt slovenske kulture in s tem smrt slovenskega naroda.

Naš časopis ni časopis za kulturna vprašanja, pa tudi ne za vzgojna vprašanja. Namenjen je predvsem bivšim protikomunističnim borcev in njihovim prijateljem. S kulturnimi in vzgojnimi vprašanji se ne ukvarja; toda vprašanje, ki je postavljeno s takoimenovanimi „skupnimi jedri“, je vprašanje samega obstoja našega naroda; in če smo bili nekoč pripravljene z orožjem v roki nastopiti proti telesnemu iztrebljenju našega življa, moramo danes prav tako protestirati proti tej najnovejši manifestaciji raznardovalne politike komunistične partije.

V tem smislu ponatiskujemo proteste in protestne članke, ki so bili objavljeni v ljubljanski „Novi reviji“, št. 19-20 1983. Iz njih je namreč jasno razvidna grozljiva dimenzija tega problema, pa tudi — kdo je odgovoren, da se je sploh pojavil.

PROTEST

Pesnika Ciril Zlobec in Janez Menart sta pred kratkim seznanila širšo slovensko javnost z za nas tako sramotnim skupnim jedrom, kar se slovenske književnosti in jezika tiče. Ne bom ponavljal že znanih dejstev. Pribijam in protestiram!

Ta načrt ima namen spodkopati nas v naših koreninah. Smo narod brez zgodovine, brez temelja, brez jedra? Mar ni so za nami brižinski spomeniki? Ni Karantanija? Ni za nami že tisočletna zgodovina? Bridka sicer, a je naša.

Naša in nenadomestljiva. Nobeno tuje, nenaše jedro nam je ne more nadomestiti.

Sto in stoletni boj, da se dokopljemo do lastne podobe, naj bi bil zaman? Čez noč naj se požvižgamo na lastno dušo in naj si prilepimo tujo? Zakaj?

Zakaj?

V imenu neke grobe edinosti?

Mi hočemo edinost, kjer bomo ponosno zrlí drug druge-mu v bratski obraz. Mi hočemo resnično bratstvo, dom, v kate-rem bomo drug drugega v njegovi samobitnosti upoštevali, se medsebojno spoštovali. Nikomur se ne vsiljujemo, zahtevamo pa tudi, da se nihče, izganjajoč nas, ne razšopiri v našem last-nem domu, pa četudi pod krinko še tako lepo zvenečih in psevd-od naprednih parol.

Hvala generalu Nadju, da je tako odkrito povedal, kar nam drugi vsiljujejo izza ogla, po ovinkih. Isto nam je napovedo-val, z istim nam je grozil bivši kraljevski režim, isto nam je obetala s fašističnimi metodami bivša Organizacija jugosloven-skih nacionalista Orjuna.

Ta generalova izjava se točno pokriva z namerami med-republiškega komiteja. Nam Slovencem dopovedati, da nima-mo nič vrednega razen tiste peščice, ki so nam jo milostno do-volili v tako imenovanem skupnem jedru. Radi tega, nam po ovinkih vsiljevanega skupnega jedra, naj bi se Slovenci od-povedali razkošju svojega slovstva. Saj smo že svojčas glišali, da v preteklosti nismo imeli nič, da nimamo biti ponosni na nič tako nas je žalil in poniževal tudi tisti, ki je ukazal: na-pravite mi to deželo nemško! Parole, s katerimi nas skušajo uspavati in ne dovolj budne raznaroditi, so različne, cilj pa je isti.

Danes nam iz nekih namišljenih razlogov vsiljujejo neko skupno jedro, jutri nam bodo dopovedovali, da smo se dolžni iz praktičnih razlogov odpovedati svojemu jeziku. To vse v imenu bratstva in enotnosti. Kakšno bratstvo, če moj brat zah-teva od mene, da se odpovem svoji avtohtonosti, svoji identi-teti! Komu na ljubo? Zakaj? Kakšna bi bila ta enotnost, če se odpovemo svoji kulturi, svoji nezamenljivi istosti? Neka amorfna masa, ki bi se nejasno zavedala, da so siloma iztr-gali njeno dušo in ji vsilili tujo! Kakšna svoboda naj bi bila to? Kakšen porog kakršnikoli demokraciji!

Smo proti vsakršnemu skupnemu jedru, kjer bi bili kot Hlapec Jernej vrženi iz hiše, kjer so garali nešeti rodovi Jer-nejev! V hiši svoje kulture smo avtohtoni gospodarji in nih-če pod soncem nima pravice, da bi nas kot brezpravne berače

poganjal širom po svetu ali nas kot nadležne pritepence v lastni hiši posajal v zadnji kot.

ILIRŠČINA PRED VRATI!

Če se je ilirizem do danes skušal pretihotapiti v našo zavest skozi stranska vrata, se tokrat skuša pod parolo skupnih jeder tihotapsko preriniti med nas in čez nas skozi glavna vrata. In še se najdejo ljudje, ki so se pripravljene o teh skupnih jedrih pogajati, sklepati neke gnile kompromise. Kot je svojčas Ivan Cankar zaustavil Ilesičevo ilirščino z odločno in nedvoumno oznako: škodljivec — prav tako so škodljivci vsi tisti, ki se o tej reči kot kakorkoli možni pogovarjajo z iniciatorji tega jedra. Škodljivec je tudi tisti zastopnik ilirščine, ki se drzne zmerjati z butalci nas, ki nasprotujemo smrti lastnega naroda in slovenske besede. Da ta psovka prizadeva, tako izrečena in napisana, neposredno Prešerna in Cankarja, obadva prva in odločna nasprotnika ilirščine, je po vsem izrečenem razumljivo. Pa najsi se nanovo vstali zastopniki ilirščine odevajo v še tako novodobne in napredne parole! Se nismo l. 1917 ob razpadanju avstroogrške monarhije po lastni volji in samoodločbi, s podpisovanjem slavne majske deklaracije l. 1918 vključili v kraljevino Srbov, Hrvatov in Slovencev? Naš cilj in naša misel nikakor ni bila, da se utopimo v neki jugoslovanski ilirščini. Mar ni bila zgolj naša želja in volja po ohranitvi lastne samobitnosti in po ohranitvi slovenskega jezika gonilna sila naše takratne odločitve? Niso podobni vzgibi narekovali naš slavni 27. april, ko se je pod vodstvom komunistične partije osnovala OF z Josipom Vidmarjem na čelu?

In vendar desetletja poslušamo, kako pogubna je narodna zavest. Komu na ljubo?

Smo mar agresivni nacionalno nestrpni? Ne izgubljammo že stoletje za stoletjem, desetletje za desetletjem, pred napadalnimi sosedi? Vse kaže, da je naša nacionalna zavest prešibka, vse kaže, da smo preveč dobrohotni in zaupljivi. Morda smo preveč hlapčevski? Nas je Ivan Cankar zaman klical v močnejšo narodno zavest? Je še premalo šibal našo hlapčevsko pripravljenost streči tujim pogoltnostim?

Medtem ko smo imeli v sovražni Avstriji v srednjih šolah tedensko po pet ur pouka slovenščine, ga imamo danes dve piči uri. Kakšna sramota! Je mar to napredek? Mar ne prikrivamo tega nazadovanja z izvitorepeno modno frazeologijo, z nekimi psevdo-praktičnimi razlogi?

Napredovanje? Sramota in prezir hlapčevskim načrtovalcem,

ki so odgovorni za to zapostavljanje in izničevanje slovenske besede! Če šolniki ne vedo za svojo dolžnost, je tu SZDL Slovenije! Ona naj jih pouči in to sramotno stanje predrugači!

Še več, na tržaških srednjih šolah imajo tedensko po pet ur slovenščine, podobno je v Celovcu. In pri nas, pri nas?

Če se je nacionalizem izrodil v pošast nacizma, se je komunizem sprevrgel pod Stalinom in pozneje v gulage in t. i. sovjetsko narodnost. Naj nas nihče ne plaši z nacionalizmom, kajti naš največji pesnik nam je zapel osnovno vodilo: Žive naj vsi narodi, hkrati pa je v imenu naše narodne samobitnosti obračunal z ilirizmom.

In to stalno strašilo z nekim nadnarodom! Prešeren je vsako misel o vključevanju bodisi v nemški nadnarod bodisi v ilirski nadnarod, v imenu slovenstva enpot za vselej zavrnil.

Če človek vse to premisli, se vpraša: je to potujčevanje namerno? Se je rod Dežmanov med nami postoteril? Kaj bo rekla zgodovina na naš mačehovski odnos do lastnega jezika? Ne bo prišel dan obračuna z dežmanstvom, v nas in pri nas? Nobene, še tako gromsko doneče parole ne opravičijo tega tako očitnega samoizdajstva!

Ivan Mrak

Naj nas torej nihče ne plaši z nacionalizmom... Mi, katerih brate je Komunistična partija neusmiljeno pokončala, ker so izhajali iz tradicije krščanstva in nacionalizma, se lahko samo trpko nasmehnemo ob tem, da je pravi, nepopačeno, preprosti nacionalizem zdaj vendarle „rehabilitiran“ in to v reviji ki naj bi bila „neo-marxistična“...

Toliko bolj je zato zanimiva naslednja definicija „nacionalizma“, tudi objavljena v „Novi reviji“:

MI, NACIONALISTI

Kako mrzli so Slovenci, ki v imenu slovenskega duha rogovilijo zoper učbenike za slovenske otroke, ki jim jih pripravljaja neka tuja in prav tako mrzla pamet v Beogradu! In kako mrzel je skoraj ves slovenski narod na čelu s svojimi kulturnimi in političnimi ustanovami, ki tem mrzlokrvnim bojevnikom ploska kot odrešiteljem slovenstva! Zakaj mi, kar nas je resničnih Slovencev, vročekrvnih nacionalistov, mi nikoli nismo strahovali pred tem, kar so nam pripravljali in kar nam pripravljajo drugi ljudje, ampak nas je nenehoma strah le tega, kar mi sami počenjamo s seboj. Nihče namreč ne more škoditi človeku toliko, kolikor lahko človek škodi samemu sebi, in nobena pamet, naj je še tako mrzla in nečloveška, ne more škoditi Slovincem toliko, kolikor lahko Slovenci, mrzli in nečloveški, škodimo sami sebi. Ta strah je veliko bolj upravičen in boj z nami samimi veliko

bolj na mestu. Saj navsezadnje vemo, kakšne učbenike Slovenci kar sami pišemo za svoje otroke že več kot trideset let — učbenike, ki že v kali zatirajo vsakršnega duha, tako da se živ krst med nami več ne spominja, od kod prihaja, in da se nikomur med nami ne svita, kam je namenjen. Vemo tudi, kakšna pravila druženja smo si izbrali — gospostvo nad stvarmi in nad samim seboj, tako da vsi do zadnjega prezebamo v samoti, vsi do zadnjega gospodarji samega sebe in sveta, ki s svojim gospostvom nenehoma ogrožamo svoje bližnje in smo tudi sami nenehoma ogroženi po njih. Vemo tudi, kakšne vrednote smo si izvolili, saj jih imamo zapisane v svojih zakonih, po katerih cestnim razbojnikom sodimo po materialni škodi, ki jo povzročajo, ne pa po številu ogroženih in ubitih življenj. In vemo tudi, da smo sami s svojo mrzlo pametjo pahnili slovenski narod na rob obstojnosti.

Toda zoper to naši mrzlokrvni Slovenci ne pišejo, zoper to ne protestirajo, ker jim najbrž narodovega resničnega življenja sploh ni mar. O tem govorimo mi, nacionalisti, ki čutimo ledeni hlad smrti na naših tilnikih in si bolj kot kdaj želimo živeti.

Treba je namreč vedeti, da naš nacionalizem /ni volja, kakršne je v zgodovini na pretek in kakršna je največkrat povezana s prelivanjem krvi, ampak usoda. To je kratko malo duh, kakršen je pač človeški duh, pri vsej njegovi absolutni širjavi in trajnosti zajet v zemsko posodo, v slovenski jezik in slovenski narod. In zato ni samo naša sreča, temveč tudi nesreča, ne samo naša možnost, temveč tudi naše prekletstvo, ne samo naša svoboda, temveč tudi naša ječa... Skratka človeški duh kot človeški duh, ki se prav zaradi svoje nacionalne omejenosti ne obrača navzven, ker tam po nesrenih zakonih zgodovine vladajo le hlad, puščava in samota, temveč se s svojimi plamenimi zublji obrača predvsem vase, v človekovo brezmejno notranjost, v kateri prebivajo vsi ljudje in vsi narodi. In ki prav zaradi svoje osamljenosti, samote in končnosti želi prežariti in posebiti ves svet, prežariti in posebiti do te mere, da se bo slednjič sleherna reč na svetu veselila svojega slovenskega imena, ki bo hkrati tudi njeno vesoljno ime. In ki mu torej ne preostane drugega kot odprtost, sprejemanje in ljubezen.

To je edini interes našega nacionalističnega duha, interes življenja samega. Za uresničitev tega interesa pa smo pripravljeni govoriti vse jezike, človeške, živalske in angelske. In naša največja bolečina je, da je za ta vročekrvni namen prav slovenski jezik vse manj in manj primeren. Ni namreč več jezik ljubezni, temveč jezik ogroženih in sebičnih ljudi.

Marjan Rožanc

Razumljivo je, da je skrb za narodov jezik vselej prva misel ljudi, ki jim jezik služi za kaj več kot navadno občevalno sredstvo. Zato so tudi

slovenski pisatelji, ali vsaj tisti, ki niso suženjsko priklenjeni na partijsko politiko, prvi protestirali in njihova „plat zvana“ še doni prek Slovenije.

Že tudi pri tem protestu pa se je pokazala skrb za „eksistenco“ obenem s strahom za politično čistost in sprejemljivost. Če bodo torej ta „skupna jedra“ obveljala, če bo slovenski narod v Jugoslaviji v resnici obsojen na smrt in bo sodba potrjena, bo to tudi in predvsem krivda Slovencev samih!

MINIRANA RESOLUCIJA

Slovenski književniki so 19. septembra 1983 na posebnem, odprtem članskem sestanku svojega društva na prvi pogled zelo odločno zavrnil predlog tako imenovanih skupnih programskih jeder za narodnostno pomembne učne predmete slovenskih osnovnih in srednjih šol, posebno še za slovenščino in slovensko književnost.

Razumljivo in prav, kajti sicer ne bi bili vredni tega naziva, poklica in poslanstva.

Na prvi pogled manj razumljivo pa je, da so si medtem, ko so z eno roko potuhnjeni in brezobzirni raznarodovalni samopašnosti starega unitarističnega kova in novega zvena od vseh strani delili zaslužene zvonke moralne klofute, z drugo roko že posipali ponižen spokorniški pepel na glavo.

Kako, če ne samoponiževalno in neustrezno resnici, zveni iz njihove protestne resolucije, razposlane na pristojne naslove, da je „razprava namreč ugotovila, da je že v sedanjem obsegu in obliki, ob naši lastni brezbriznosti (podčrtal pisec), slovenščina potisnjena, zlasti v usmerjenem izobraževanju, na skrajni rob drugorazrednega predmeta, morda pa že čez — — —“?

Je mogoče in dopustno po izgubljeni bitki slovenskega razumništva in prizadetih staršev nasploh (ki je dosegla svoj vrh na neformalnih — se reče prostovoljnih — plenarnih zasedanjih v Cankarjevem domu) s skrajnje nedomišljeno, pa hkrati prebrisano zamisljivo o srednješolskem usmerjenem izobraževanju, taiste razumne in odgovorne ljudi označiti in razvrednotiti kot brezbrizne? Je njihova brezbriznost v tem, da jih je povozila brezbrizno brezobzirna sila, gluha za vse razumne prigovore in protidokaze, in slepa (ali res slepa?) za vse katastrofalne posledice njih neupoštevanja?

Ali — ravno narobe!! — niso bili naravnost množični glasovi, ki so se za časa, že vrsto let pred zadnjim prihajajočim valom organiziranega intelektualnega siromašenja naših otrok in mladine, kateremu se je Slovenija v Jugoslaviji podala poslednja, posamič in končno v spontanem zboru utemeljeno zoperstavljali, še kako brižni? In če so bili, kot smo pričla, preslišani in s tem utišani še, ko so nastopili v zboru, kako ne bi bili, ko so se oglašali zoper posamič, nepovezani in brž

brižno spodrezani? In kakšna oziroma kolikšna naj bi v sistemu, ki praktično ne omogoča učinkovitih in upoštevanja terjajočih širših mnenjskih povezav (če se kot posledica nenavadno velike zaskrbljenosti in prizadetosti vendarle nekako nakažejo, jih pa — in to smo v Cankarjevem domu doživeli — enostavno presliši) sploh še bila (samo)razpravljajska brižnost?

Ovrednotiti oziroma, boljše, razvrednotiti pravkar dokazano hudo skrb (še) razmišljajočega dela slovenskega naroda za svoj umski in duhovni razvoj in s tem svojo samobitnost in svojo možnost enakovrednega sožitja z drugimi razvitimi narodi kot brezbriznost, torej lahko pomeni samo dvojje: ali ne moči ali ne hoteti razpoznavati (pri)sile, ki nas — da se ohranja pri moči — nepopustljivo (sistematično) znižuje in zganja v zgodovinsko in družbeno politično zakotje doma, v sosedstvu in v svetu.

Prvo pomeni tabujski idiotizem (usmiljenja vredno beba-vost, ki jo pri normalno rojenih in duševno razvitih posameznikih povzroča kronično razmišljanje v okviru tabujev), drugo navaden, zdravorazumorsko previden konformizem.

Razmišljati o prvem je brezupno — okvare so doživljenjske, vendar — na srečo — ne zmeraj dedne. Razmišljanje o drugem pa nas pelje do nadaljnjega zanimivega sklepanja. Takole nekako:

Če bi kdo trdil, da smo bili Slovenci že doslej vsaj majce-no brižni do vzgoje in izobraževanja svojega mladega rodu, potem bi taisti v položaju, v katerem smo se z usmerjenim (ne)izobraževanjem znašli, molče trobental, da nas je vanj nekdo prisilil ali nekaj prisililo.

Ko pa smo in ker smo pisatelji in branilci (tisti, ki še znamo slovensko pisati ali vsaj brati, predvsem pa kolikor toliko samostojno misliti) v pisateljski resoluciji javno pokarani, da smo bili „zlasti v usmerjenem izobraževanju“ brezbrizni do tega usodnega dogajanja v našem šolstvu in še posebno do usode slovenščine v njem, smo potemtakem sami krivi, da se ji godi, kakor se ji godi: naši nesrečni usmerjanci že osvajajo njene in njene literarne umetnosti skrivnosti naj-manj (!!!) dvakrat po eno uro na teden — po paritetni logiki „skupnih programskih jeder“ pa bi jim za to osvojitve zadostovali tedensko dve polovički šolske ure. Sile, ki nas je v to prisilila, torej ni oziroma (natančneje) ni je več videti. Naša „brezbriznost“ jo zakriva našim očem skupaj z vsem tistim mehanizmom, ki našo brižnost sproti razveljavlja in pretvarja — ne v brezbriznost, ampak v brezmočnost. Demagoški uboj dveh muh na mah!

In kakor so „skupna programska jedra“ samo korak „naprej“ od srednjega usmerjenega izobraževanja, tako je na videz nedolžno spokorniško tarnanje o naši lastni krivdi zaradi naše lastne brezbriznosti hote ali nehote (pač odvisno od onega prvega ali drugega, katerima se reče ne moči ali ne hoteti razpoznavati) v miselni in čustveni bližini izhodiščnega prepričanja domala vseh naših dosedanjih kritik, da je bil predlog in namen jeder dober, le da je zdaj do nas prišel birokratsko zmaličen in popačen.

Nobene (pri)sile, nobene nihilistične volje o moči torej, a če že kakšna, potem tako dobrodušna in dobročudna, da je v kritiški jezi in ihti ni vredno jemati v počasi in poglobljeno pretehtan obzir. Po najbolj preprosti pameti pa nekaj, kar nečemu kaj jemlje, temu nečemu ne želi dobrega.

Nikakor torej ni nedolžno, očitati (si) brezbriznost in tako samega sebe dezavuirati in podminirati. In prepeljati koga žejnega čez vodo, pomeni tudi peljati se z njim.

Jože Snoj

V zdomstvu so se že zdavnaj pojavili glasovi o „srbizaciji“ Slovenije (v Novi reviji govori Taras Kermavner o „realeksandrizaciji“), pa so bila vsa ta opozorila zavrjnena kot histerični izlivi vojnih zločincev in izobčencev, ki nimajo niti pravice do kakršnekoli skrbi za slovenski narod in jezik.

Toda preprosto dejstvo je, da imamo mi, ki nas obdaja tuji svet, veliko bolj izostren čut za vse simptome umiranja jezika in izumiranja narodne zavesti. Ni s tem rečeno, da se tem simptomom vsi in vselej uspešno upiramo — toda prepoznavamo jih in njihove nevarnosti se v polni meri zavedamo!

Ob današnjem protestiranju v Sloveniji, protestiranju, ki je po vseh znakih sodeč prepozno in premalo glasno, pa nam prihajajo na misli Zupančičevi „Trije kralji“, odnosno tisti zadnji verz:

...vsi trije naenkrat: „Saj vabil si nas!“

Današnja generacija slovenskih pisateljev pač žanje, kar so njeni očetje — telesni in duhovni — sejali.

OPOZORILO

Novi naslov TABORA — “EL FORTIN”:

Inž. Antonio Maticic — Tabor — El Fortín

Río Colorado 1806

1686 Hurlingham

Buenos Aires — Argentina

V ZVESTOBI JE ZMAGA

V današnjih časih se večkrat čutimo kot v zraku. Čutimo, da so stvari zgubile svojo stalnost. Nekdaj je svet ločil dobro od zla, zmoto od resnice, desnico od levece. Svet je temeljil na gotovih pravilih — več ali manj stalnih — več ali manj dopustljivih. Denar je imel stalno vrednost in pomenil pragmatično vrednostno mero. Obresti so bile primerne in oblast je preganjala verižnike. Vse to je danes odvisno od pretiranih koristi in nemoralnega razpolaganja. Finančniki uveljavljajo svoje umazane kupčije in nihče jih ni kos obvladati. Vsak dan doživljamo ponavljajočo se napestost; naš čas se izgublja v čakanju in nemiru. Vsak trenutek poslušamo novice o nevarnosti atomske vojne, o revolucijah, terorizmu, vse kar naj bi človeštvu dalo neki jutri. Svet zanima le aktualno, danes, in aktualno je v resnici le to, kar pride jutri. Svet vedno pričakuje, čaka pa le to, kar je čakanje v bistvu samo. Človek je vse preveč zavzet za svoj življenjski kult.

Vsi vidimo zmote; resnica je drugače. Ne moremo pisati današnje zgodovine, še manj o idejah današnjega časa, ne da bi vsega tega ne srečali in doživljali na vsakem našem koraku.

Ali niste ugotovili, da mnogi v našem okolju že ne ločijo več stvarnega od nestvarnega, osebnega od splošnega, udejstvovanja od miselnosti, značaja od razuma, znanosti od načel, nesmiselnega od logike, časovnega od večnega, strahu od miru? Živimo v čudni mistiki. Svet se izživlja, ljubi sedanost, živi „moderno“. Ljubi svoj čas, zavrača tradicionalno hierarhijo in se vdaja uporni miselnosti. Človek je postal prava uganka. Cum grano salis: vdaja se cinizmu, diletantizmu in ničevosti.

Mnogi politiki se ne zavedajo, da sami ne morejo zavladati nad svetom. Hitler in Stalin sta to hotela, žrtvovala milijone življenj in uvedla v svetu suženjstvo. Človek, ki naj bi bil simbol in lastnik svobode, je postal moderen suženj. Zgodovina prikazuje srednji vek kot suženjsko dobo, idejno in socialno pa to doživljamo v modernem svetu še mnogo hujše.

V svetu je vedno več znanstvenih genijev, ki tekmujejo v vseмирskem veselju, da bi presegli božjo voljo; svetovni politiki pa vse to uporabljajo za dosežek svetovne nadvlade. Za lažnivi mir, ki si ga v resnici ne želijo, pošiljajo v smrt stotisoče — vse to pod plaščem jaltskih dogovorov in Brežnjeve doktrine, že davno nesmiselne, ki ne nudi nobene rešitve za svetovno ravnovesje in mir. Svetovni politični razvoj beži z naglico svojo pot in danes že ni naroda, ki ne odklanja hegemonije svetovnih sil. Evropa je danes še umetno razdeljena, njeni narodi, ki so v zgodovini že tolikokrat dokazali, da niso sinovi strahu in izdajstva ter polni vere v evropsko vstajenje, pa verujejo v svojo samobitnost, ki leži v svetovni enotnosti, univerzalnosti. Ta ideja prevladuje v svetu, vsi, ki se ji s svojimi početji zoperstavljajo, bodo prej ali slej doživeli poraz.

Pri pisanju teh vrstic nas navdaja zadovoljstvo in hvaležnost naši zdomski mladini, ki obiskuje slovenske šole in tečaje, prireja koncerte, se zbira v slovenskih domovih, prisostvuje slovenskemu bogoslužju, podpira slovenski tisk in kupuje literaturo naših literarnih ustvarjalcev. Zvesta slovenstvu in domovini ter prežeta s krščanskimi ideali ne bo nasedla tujim idejam, ki preplavljajo svet. Ta mladina je naš ponos in up sedanjega in bodočega udejstvovanja v svetu za našo domovino in njeno svobodo. Povezanost in enotnost sta bili slovenskemu življu v težkih časih vedno odlika. Slovenski človek se je vedno zavedal in se zaveda še danes, da je tudi najrahlejši člen verige važnega pomena, da je ta rešnično najmočnejši, ker drži to verigo skupaj.

Slovenski domobranci se zavedamo, da je v enotnosti naša moč in naš uspeh. Naš poveljnik general Rupnik je to vedno poudarjal.

Zavedamo se, da je slovenski narod na prelomnici zgodovinskih odločitev in prizadevanj za doseg popolne svobode. Ideja Svobodne slovenske države slovenskemu narodu danes že ni več uganka ali gola fantazija; v zamejstvu in zdomstvu je zaživela v taki meri, da je postala odločilna in poglavitna miselnost našega občestva, ki jo je sprejelo in pravilno vrednoti njen zgodovinski pomen. Slovenski narod danes že ne trepeče v boju za svojo svobodo in je vsak dan odločnejši. Naša dolžnost je, da ga v svobodnem svetu podpiramo, da smo glasniki njegovih teženj in zahtev.

Ne bomo se spuščali v globljo analizo zapadnega demokratičnega socializma in liberalne demokracije. Svetovni politični razvoj zadnjih desetletij dokazuje, da sta tudi ti trn v peti komunizmu. Zato sta naša zavezniška v boju proti totalitarizmu. V njih moramo videti sodelavce za pravično družabno ureditev v domovini. Zdomci si moramo prizadevati, da ta pluralizem združi vse Slovence v zdomstvu in zamejstvu z narodom v domovini — v svobodni slovenski državi.

ZAVETIŠČE dr. GREGORIJ ROŽMAN

vas vabi

15-obljetnico polaganja temeljnega kamna in 10-obljetnico blagoslovitve stavbe

ki bo v nedeljo 2. septembra 1984 v zavetišču.

Sv. maša bo ob 11.30 uri za vse žive in umrle odbornike in
člane.

Po sv. maši skupno kosilo.

Odbor

Kako je mogoče?

„Zadnja leta, ko nam gre doma nekoliko teže in imamo več skrbi s samimi seboj, se spet enkrat poskušajo bolj vmešavati v naše razmere nekateri krogi slovenskih povojnih političnih beguncev in izzivati večje zanimanje za svoja politična, samoupravni Jugoslaviji sovražna gesla.“

Tako pričtenja Milica Strgar svoj v nedavni številki revije „BOREC“ objavljeni članek z naslovom: Tisk slovenskih beguncev v taboriščih po Avstriji in Italiji 1945-1948. Potem nadaljuje:

„Nekateri med nami se sprašujejo, kako je mogoče, da so ti begunci še po tolikih letih sposobni siliti se v ospredje s svojo že zdavnaj preživelo propagando.“

Miličin članek je v glavnem povzetek v raznih begunskih publikacijah objavljenih podatkov o slovenskem taboriščnem tisku in publikacijah, ga pa seveda tu in tam po svoje „zabeli“ s komentarji in razlagami, cinizmom in posmehovanji. Dejstvo, da se naslanja v glavnem na naše lastne podatke, pa spet dokazuje, da imamo opravka s „papagajčkom“, ki so ga naučili propagandnih fraz in „besed svečanih“, pa jih zdaj meče v svet, da bi dokazal svojo lojalnost in „dozorelost“ in čeblja o stvareh, ki jih pač ne more razumeti.

So pa poleg začetne ugotovitve „da nam gre doma nekoliko teže“, po svoje zanimive tudi nekatere druge Miličine drobtinice. Ena, na primer, kar v začetku članka samega:

„Vprašanje (kako je mogoče, da so begunci še zdaj aktivni) je po svoje odveč,“ piše Milica, „kajti prav dobro vemo, v kakšnih ‘toplih gredah’, ki bi jim jih lahko zavidale mnoge napredne politične in človekoljubne organizacije so lahko snovalci begunske politike gojili svojo dejavnost.“ (IN JO ŠE LAHKO) (Poudarek naš.)

Torej: „snovalci begunske politike“ so jo mogli gojiti v nekakšnih „toplih gredah“. Kakšnih? „Mi prav dobro vemo, kakšnih,“ pravi Milica. No, če ve, kakšnih, potem naj se ne skriva za neko poceni frazo in naj te „tope grede:: korajžno identificira! Zanimalo bo to gotovo vso slovensko javnost, tudi tisto, ki črpa vse svoje „znanje“ zgodovine iz revije BOREC. Zanimalo bo nas, v zunanjem svetu pa bo zanimalo prav gotovo tiste, ki jih sumniči, da dajejo potuho „snovalcem begunske politike“. In kdo so ti ljudje? Isti seveda, ki takorekoč vsak mesec sprejemajo eno ali drugo delegacijo iz socialistične Jugoslavije, ki prihajajo prednje s klobuki v rokah in praznimi žepi v hlačah...

Pa dovolj tega! Eno bi namreč bil nek resen „prispevek k zgodovini NOB in socialistične revolucije“, kot je Miličin članek klasificiran, drugo pa je nedokazano, lažnivo propagandno čvekanje, ki je žaljivo za tiste, na katere leti, krivično do begunskih ustvarjalcev, ki so po večini izdajali

časopise in publikacije v na obup meječih razmerah in krivično je navsezadnje tudi za revijo BOREC (če že ne tudi za njene urednike), ki bi po vseh teh letih že lahko bila kaj več kot propagandno trobilo. Milica Strgar pa naj bi si ogledala kakšno dostojno publikacijo o podobnem problemu, da bi se naučila resnega dela, ne pa neodgovornega in neresnega komentiranja.

Milica namreč nekatere stvari, o katerih je pač pisal begunski tisk v tistih časih, po svoje razlaga. Najbolj pa ji spodrsne pri tistem tudi najbolj bolečem vprašanju — kje so slovenski domobranci.

Takole piše: „...zavezniki so prej kot v mesecu dni spoznali, da vojska, ki je bila pribežala k njim in ki se je tudi v taborišču organizirala in urila, kot da bo vsak čas lahko napadla 'titovino', ni bila nikakršna 'legalna, po mednarodnem pravu dopuščena' vojska za 'samoobrambo življenj', ampak vojska kolaboracionistov, vojnih zločincev, organizatorjev pokolov, požigalcev in skrunilcev, in so jih zato vrnili jugoslovanskim oblastem, te in ves slovenski narod pa so jih večji del obsodile na smrt...“

Komaj nekaj vrstic za tem, ko se ponorčuje iz teh, ki so „padli za vero in narod“, pa pravi, da je „na stotinah in stotinah strani tega tiska našla podatke le za pet domobrancev, za katere niso vedeli, kje so, in za enega, ki je umrl v taborišču, (pa) za pet ranjenih vojakov Slovenske narodne vojske (ne domobrancev!), ki so se zdravili v lienški bolnišnici“... Milica bi rada tukaj dokazala, da so ljudje v begunstvu zatajili domobrance, ker so se jih sramovali. V resnici je seveda povedala veliko več, kot je hotela.

Če je namreč prišla na Koroško neka „vojska“, kot pravi sama, je jasno, da govori o stotinah, o tisočih ljudi. Če smo točni — blizu 12.000 (dvanajst tisoč ljudi). Zdaj pa naenkrat potem, ko je pregledala na stotine in stotine strani našega tiska, ugotovi, da jih pogrešamo samo pet! V begunskem tisku je bilo vselej govora o dvanajst tisočih predanih borcev. Obešati se zdaj na to, ali smo pisali o domobrancih ali pa o „slovenski narodni vojski“, je pa samo poceni maneuver, ali popolno ignorantstvo. Če je bila namreč na strani 7 omenjene številke „BORCA“ vsa ta vojska vrnjena in „po večini“ obsojena na smrt, na strani 8 pa je govora o samo petih pogrešanih, kdo ima koga za norca? Milica navaja celo vrsto begunskih publikacij od taboriščnih časopisov do pesniških zbirk, od stenskih časopisov do šolskih učbenikov, zamolči pa, da je kasneje izšla tudi „Bela knjiga slovenskega protikomunističnega upora“, v kateri je registrirana tista „vojska“, ki je prišla na Koroško in je bila potem obsojena na smrt. Morda bi ne bilo slabo, če bi Milica to knjigo vzela v roke, še bolje pa morda, če nekoliko potrpi in počaka na novo izdajo. Če se bo namreč resno lotila te publikacije, se ji bo morda zabliskala pred očmi pošastna dimenzija Vetrinjske tragedije. Spoznala bo morda celo, da mora biti nekaj narobe z ideologijo, ki je zmožna v štirih tednih poklati celo vojsko izdajalcev, pa še štirideset let kasneje nima poguma, da bi to priznala! To je vendar tista ideologija, ki je v Rusiji morila milijone in jo danes hinavsko obsojajo celo Miličini duhovni očetje! Na koncu pa morda lahko tudi upamo, da

se bo tej nesrečni Milici pri prelistavanju Bele knjige zasvetil tudi odgovor na vprašanje: kako je mogoče, da smo „živi“ še po tolikih letih.

Resnica je naša! Mi se ne sramujemo svoje preteklosti in je v ničemer ne prikrivamo. Poskrbeli pa bomo, da bo razkrinkana vsa laž, s katero današnji oblastniki slepijo slovenske generacije s pomočjo takih „znanstvenih delavcev“, kot je Milica Strgarjeva.

ZA DOKUMENTE

(Nadaljevanje)

3.) v čin kapetana I. razreda naslednji kapetani II. razreda:

Bitenc Stane, Boh Ivan, Gliha Viktor, Kolman Ludvik, Kunstelj Maks, Leskovšek Branko, Rihar Ivan, Sekolec Franjo, Sabič Miloš, Tomic Leopold, Weble Demetrij, Kovač Avgust.

4.) v čin majorja naslednji kapetani I. razreda:

Boh Ivan, Cof Emil, Drčar Ivan, Hočevar Gabriel, Ilovar Berto, Kunstelj Maks, Rupnik Vuk, Stamenkovič Miroљjub, škof ing. Rudolf, šturm Pavle, Lah Ladislav.

5.) v čin podpolkovnika naslednji majorji:

Bajec Vekoslav, Cof Emil, Drčar Ivan, Ilovar Berto, Križ Ladislav, Lehman Friderik, Rupnik Vuk, Stamenkovič Miroљjub šturm Pavle.

6.) v čin polkovnika naslednji podpolkovniki:

Krener Franc, Peterlin Ernest, Vizjak Milko.

7.) v čin brigadnega generala:

K r e n n e r Franc.

8.) v čin sanitetnega poročnika naslednji sanitetni podporočniki:

Bajželj dr. Dušan, Janež dr. Jože, Juvan dr. Vladimir, Končar dr. Oskar, Kokalj dr. Julij, Kosin dr. Milodar, Žakelj dr. Vladimir.

9.) v čin sanitetnega kapetana II. razreda naslednji sanitetni poročniki:

Grebenc dr. Alojzij, Končan dr. Oskar, Kosin dr. Milodar, Lavrič dr. Ivan.

10.) v čin sanitetnega majorja sanitetni kapetan I. razreda:

Grapar dr. Stane.

11.) v čin sodnega kapetana II. razreda sodna poročnika:

Erman dr. Marijan, Rezelj Jože.

12.) v čin nižjega vojaškega uradnika III. razreda naslednji nižji vojaški uradniki IV. razreda:

Blatnik dr. Franc, Kiauta Viktor, Šah Maks, Vovko Vladimir.

b) v GORSKI DIVIZIJI:

1.) v čin narednika vodnika III. razreda naslednji naredniki:

Juvanc Franc, Šuštar Jože.

2.) v čin poročnika naslednji podporočniki:

Fludernik Marijan, Habič Janko, Novak Vinco, Rigler Franc, Vidmar Jože.

3.) v čin kapetana II. razreda poročniki:

Pirih Milko.

4.) v čin kapetana I. razreda kapetan II. razreda:

Pirih Milko.

c) v PRIMORSKEM ODREDU:

1.) v čin poročnika naslednji podporočniki:

Flegarič Vilibald, Jurše Leopold, Mehle Andrej, Novinec Franc, Rome Jože, Sluga Bogoslav, Srebrotnik Franc, Tavželj Jože, Velikonja Jože.

2.) v čin kapetana II. razreda naslednja poročnika:

Langus Milan, Mali Franc.

3.) v čin kapetana I. razreda naslednji kapetani II. razreda:

Egger Franc, Langus Milan, Martelanc dr. Ivan, Mehle Anton.

4.) v čin mjorja naslednji kapetan I. razreda:

Mehle Anton.

5.) v čin podpolkovnika naslednji major:

Debeljak Janko.

6.) v čin nižjega vojaškega uradnika III. razreda naslednji nižji vojaški uradnik IV. razreda:

Langof Milan.

č) v POVELJSTVU SNV:

1.) v čin podnarednika naslednja kaplarja:

Sušnik Stanko, Zaviršek Anton.

2.) v čin podnarednika-dijaka naslednja kaplarja-dijaka:

Markelj Dušan, Žitnik Uroš.

3.) v čin narednika naslednji podnaredniki:

Babnik Jože, Bevc Janez, Blaž Milan, Breskvar Franc, Debeljak Alfonz, Dimnik Ivan, Jarc Jakob, Kompare Alojzij, Košenina Slavko, Lavrenčak Metod, Lenarčič Ernest, Lenasi Ludvik, Limoni Lovro, Marinko Jože, Maver Marjan, Mrak Ivan, Mrva Stane, Odar Miroslav, Oven Ivan, Semenič Alojzij, Sitar Alojzij, Sušnik Stanko, škoda Anton, Thuma Alfonz, Zagvozda Jože, Zaviršek Anton, Zupančič Jože.

4.) v čin narednika-dijaka naslednji podnaredniki-dijaki:

Ahčan inž. Rudolf, Bergant Mavricij, Lesničar Janko, Markelj Dušan, Žan Janez, Žitnik Uroš.

5.) v čin narednika vodnika III. razreda naslednji naredniki:

Debelak Alfonz, Maver Marjan, Supan Herman.

6.) v čin narednika vodnika II. razreda naslednja narednika vodnika III. razreda:

Guštin Rudolf, Supan Herman.

7.) v čin narednika vodnika I. razreda naslednji narednik vodnik II. razreda:

Guštin Rudolf.

8.) v čin poročnika naslednji podporočniki:

Antosiewicz Edvard, Burja inž. Davorin, Dremelj dr. J., Faganel Karel, Filipce Ludvik, Finec Milan, Hafner Janez, Jagodič Anton, Jesenovec Franc, Juvan Franc, Južina Franc, Komotar dr. Anton, Kralj Alfred, Kralj Herman, Kralj Ladislav, Kržič dr. Gabrijel, Levstek Marijan, Lipovec Vinko, Marinčič Ivo, Marinčič Vinko, Moder Janko, Perharič Janez, Pirš dr. Sta-

ne, Röger dr. Anton, Savelli dr. Julij, Slapar Franc, Štalec Janez, Verk Karel, Zupančič Alojzij, Žnidar Vincenc, Žitnik Rudolf, Baš Jože.

9.) v čin kapetana II. razreda poročniki:

Andoljšek Janez, Baraga dr. Srečko, Baš Jože, Božič Jernej, Brandsteter Ignacij, Breskvar Silvo, Češnovar Slavko, Debevec Bogomir, Dobovšek Marijan, Finec Milan, Grum Janez, Jagodic Anton, Južna Franc, Kalan Avgust, Kogovšek L., Kokalj Viktor, Koman Leopold, Komotar dr. Anton, Kušelj dr. Avgust, Kveder Pavle, Martinjak inž. Dore, Petelin Albin, Plut Bogomir, Poženel inž. Radivoj, Puš dr. Ludvik, Rozman Franc, Skubic Jože, Šink Franc, Trtnik Metod, Verk Karel, Vojska dr. Karel, Vrankar Tone, Wraber dr. Maks, Žitnik Maks, Žitnik Rudolf.

10.) v čin kapetana I. razreda naslednji kapetani II. razreda:

Andoljšek Janko, Bajlec dr. Franc, Baš Jože, Bitenc Jože, Češnovar Slavko, Finec Milan, Grum Janez, Jagodic Anton, Jelenc dr. Celestin, Kermavner Ivo, Kozamernik Viktor, Puš dr. Ludvik, Skubic Jože, Šink Franc, Theuerschuh Ivan, Žitnik Maks.

11.) v čin majorja naslednji kapetani I. razreda:

Babnik Janko, Basaj dr. Jože, Bevc inž. Ladislav, Brandsteter Ignacij, Eiletz dr. Leopold, Ferline inž. Bogdan, Gračner Anton, Kristan Srečko, Kuhar Josip, Kurbus dr. Bogdan, Masič Pavle, Žitnik dr. Stanislav, Jelenc dr. Celestin.

12.) v čin podpolkovnika naslednja majorja:

Kovačec dr. Fran, Kuhar Josip.

13.) v čin generalštabnega podpolkovnika naslednji generalštabni major:
Rankovič Božo.

14.) v čin polkovnika naslednjega podpolkovnika:
Bitenc Mirko.

15.) v čin sanitetnega kapetana II. razreda naslednjega sanitetnega poročnika:

Schrett dr. Ivan.

16.) v čin sanitetnega majorja naslednjega sanitetnega kapetana I. razreda:
Meršol dr. Valentin.

17.) v čin sanitetnega podpolkovnika naslednjega sanitetnega majorja:
Meršol dr. Valentin.

18.) v čin veterinarskega kapetana II. razreda naslednjega veterinarskega poročnika:
Zupančič Alojzij.

19.) v čin intendantskega kapetana II. razreda naslednjega intendantskega poročnika:
Lavrič dr. Jože.

20.) v čin intendantskega kapetana I. razreda naslednjega intendantskega kapetana II. razreda:
Lavrič dr. Jože.

21.) v čin nižjega vojaškega uradnika III. razreda naslednja nižja vojaška uradnika IV. razreda:
Pleterski Božo, Ravbar Rudolf.

22.) v čin nižjega vojaškega uradnika II. razreda naslednjega nižjega vojaškega uradnika III. razreda:
Grad Boris.

23.) v čin sodnega majorja naslednjega sodnega kapetana I. razreda:
Capuder Alfonz.

24.) v čin nižjega vojaškega uradika I. razreda nižjega vojaškega uradnika II. razreda:

— — — (nečitljivo)

K 4.- Soglasno se postavijo v Slovenski narodni vojski:

a) v POVELJSTVU SNV:

za pomočnika poveljnika	polkovnik	Bitenc Mirko
za načelnika štaba	gen. št. podpolk.	Rankovič Božo
za šefa sanitet. odseka	sanit. podpolk.	Meršol dr. Valentin
za šefa odseka za zvezo	podpolkovnik	Kuhar Josip

b) v LJUBLJANSKI DIVIZIJI:

za poveljnika	brig. general	Krenner Franc
za pomočnika štaba	polkovnik	Vizjak Milko
za načelnika štaba	podpolkovnik	Drčar Ivan
za šefa sanitetnega odseka	sanit. major	Grapar dr. Stane
za poveljnika Ljubljane	podpolkovnik	Bajec Vekoslav
za poveljnika I. brigade	podpolkovnik	Lehman Friderik
za poveljnika II. brigade	podpolkovnik	Rupnik Vuk
za poveljnika III. brigade	podpolkovnik	Cof Emil
za poveljnika IV. brigade	podpolkovnik	Stamenkovič Miroljub
za poveljnika I. bataljona	poročnik	Juvan Anton
za poveljnika II. bataljona	poročnik	Gošič Adolf
za poveljnika III. bataljona	kapetan II. r.	Knuplež Silvo
za poveljnika IV. bataljona	kapetan I. r.	Pavlovič Franjo
za poveljnika V. bataljona	poročnik	Vesel Janez
za poveljnika VI. bataljona	kapetan I. r.	Leskošek Branko
za poveljnika VII. bataljona	kapetan II. r.	Bastič Alojzij
za poveljnika VIII. bataljona	kapetan II. r.	Benko Janez
za poveljnika 9. bataljona	kapetan II. r.	Grandovec Janez
za poveljnika 10. bataljona	kapetan I. r.	Rihar Ivan
za poveljnika 11. bataljona	kapetan II. r.	Pavlič Josip
za poveljnika 12. bataljona	major	Kunstelj Maksimilijan
za poveljnika 13. bataljona	kapetan II. r.	Šušteršič Radko
za poveljnika 14. bataljona	kapetan I. r.	Bitenc Stanko
za poveljnika 15. bataljona	kapetan II. r.	Železnik Ignacij
za poveljnika 16. bataljona	kapetan I. r.	Tomic Leopold
za poveljnika 17. bataljona	kapetan I. r.	Resman Ivan
za poveljnika 18. bataljona	kapetan I. r.	Webler Demetrij
za poveljnika 19. bataljona	kapetan I. r.	Šabič Miloš
za poveljnika 20. bataljona	kapetan II. r.	Benedičič Miha
za poveljnika IZ-bataljona	major	Boh Ivan

c) v GORSKI DIVIZIJI:

za načelnika štaba	kapetan I. r.	Pirih Milko
za šefa sanitetnega odseka	kapetan II. r.	Janež dr. Janez
za šefa obveščevalnega odseka	podporočnik	Hirschegger Ernest
za verskega referenta	kapetan II. r.	Robič dr. Pavle
za poveljnika 10. brigade	poročnik	Habič Janko
za poveljnika 12. brigade	poročnik	Rigler Franc
za poveljnika 14. brigade	poročnik	Fludernik Marjan
za poveljnika 16. brigade	poročnik	Vidmar Jože

za poveljnika 17. bataljona	podporočnik	Kepic Mirko
za poveljnika 18. bataljona	podporočnik	Jenko Jože
za poveljnika 33. bataljona	podporočnik	Hribar Dane
za poveljnika 22. bataljona	podporočnik	Smole Ivan
za poveljnika 42. bataljona	podporočnik	Jeretina Štefan
za poveljnika 12. bataljona	poročnik	Novak Vinko

- 15 -

6) v PRIMOŽSKEM ODREDU:

za pomočnika poveljnika	major	Wagner Rudolf
za načelnika štaba	major	Kovačič dr. Jože
za šefa obvešč.odseka	n.v.u.IV.r.	Kristan Ivan
za šefa odseka za sveszo	n.v.u.IV.r.	Lipovšek Anton
za šefa propagand.odseka	kapetan II.r.	Kunstelj Ignacij
za šefa intend.odseka	n.v.u.IV.r.	Bava Marjan
za šefa sanit.odseka	san.ppor.	Vuga dr. Ovetko
za šefa sod.odseka	sod.por.	Stare dr. Egon
za poveljnika I. brigade	major	Horn Peter
za poveljnika II. brigade	major	Debeljak Janko
za poveljnika III. brigade	kap.I.r.	Dargano Jože
za poveljnika IV. brigade	kap.G.r.	Mehle Anton
za poveljnika policijskega bat.	kap.I.r.	Kajce Jože

d) v DRAVSKEM ODREDU

K 5.- Soglasno se sprejmejo v Slovensko narodno vojsko in dodeli Dravskemu odredu:

1.) v činu podnadrednika:

Šef Alojz, Pretze Marjan,

2.) v činu poročnika:

Kuk Avgust

Soglasno se sprejme, imenuje v čin podporočnika in dočeli Dravskemu odredu:

Melahr Jože

Soglasno se povzema v čin poročnika:

podporočnik g. Melahr Jože.

OPOZORILO:

Stroški tiska — papirja — poštne itd. stalno rastejo, zato se zviša letna naročnina glasila Tabor od \$a 60 na \$a 150 v Argentini.

Nova naročnina velja za tiste naročnike, ki še niso poravnali naročnino za l. 1984 — vse ostale naročnike naprošamo, da darujejo v tiskovni sklad Tabora.

Zlatomašnik msgr. Anton Orehar

Delegat za Slovensko dušno pastirstvo v Argentini msgr. Anton Orehar je bral svojo zlato mašo 8. julija 1984 v cerkvi Marije Pomagaj, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

Na slavlju zlatomašnika (slavnostni koncert na predvečer zlate maše — zlata maša in praznična večerja) se je zbralo veliko slovenskih rojakov iz Velikega Buenos Airesa, kakor tudi številni zastopniki iz drugih središč Argentine kjer žive Slovenci, da se mu s svojo navzočnostjo zahvalijo za delo, ki ga opravlja kot duhovni vodja Slovencev in da mu čestitajo.

Na slavnostni večerji so bili navzoči vsi predstavniki slovenskih ustanov — bilo jih je 34, ki so zlatomašnika pozdravili, se mu zahvalili za opravljeno delo ter mu čestitali k pomembnemu jubileju. Tudi naš starešina DSPB Tabor lic. Ivan Korošec mu je izrekel čestitke in zahvalo.

Glasilu ZDSPB TABOR se pridružuje čestitkam z željo, da bi bilo delo msgr. A. Oreharja uspešno še mnogo — mnogo let. Prav tako mu čestita, da je obdržal odločno protikomunistično linijo.

IZ DRUŠTEV

39. OBLETNICA

Bliža se 39. obletnica naše narodne tragedije. Čeprav se dogodki hitro umikajo, vendar spomini na tiste dni ne smejo biti nikoli pozabljeni. Letošnja obletnica se mi zdi še posebno pomembna, ker resnica o vračanju prihaja na dan, in zato žrtev naših pomorjenih bataljonov dobiva vedno večjo vrednost. Naj nas ne motijo tisti, ki na te žrtve pozabljajo. Mi vemo, da je komunistična oblast prav zaradi tega velikega zločina obsojena, zato vztrajajmo na naši poti, pa če je ves svet proti nam, kakor je bil za časa revolucije. Naj nas hrabri in spodbuja dejstvo, da nas napadajo in blatijo že skoro 40 let, a nas niso uklonili, ker nam pomagajo in nas podpirajo naši mučenci. Zatekajmo se k njim ter jim priporočajmo ves slovenski narod, ki je zadnja leta v nevarnosti, da izgine s površja zemlje.

Ko se bomo te dni zbirali k proslavam, bodimo ponosni, da moremo biti oznanjevalci svobode, za katero so naši bratje darovali svoja mlada življenja. Naj pri teh spominskih svečanostih nihče ne manjka, da bo svet videl našo trdno voljo — kljubovati nasilju, izpričevati resnico in vzdržati do tistega dne, ko bo našemu narodu spet vrnjena svoboda.

Čez slovensko zemljo spet odmeva pesem naših mladih dni: Naša borba zato je sveta, dokler gruda ni oteta! Ne sramujmo se je, ampak se pridružimo tistim, ki zahtevajo svobodo in pravico za naš dom in rod!

May 11, 1984

Count Nikolai Tolstoy
Court Close
Southmoor
nr. Abingdon,
Berks. OX13 5HS
England
Dear Count Tolstoy:

I am most appreciative for your kind letter of April 19, 1984 for which I thank you much. On my personal behalf and on the behalf of Tabor, of which I am the President, I thank you for your interest in the Slovenian mass massacre. Your article in the Encounter has been widely distributed among Slovenian people around the world and believe me it was extremely well received. Slovenian people in the free world are very indebted to you for the fine job you are doing in bringing out the fact of what has happened in those dark days of May and June of 1945 in Klagenfurt area.

We are most willing to supply to you any documents we have pertaining to the Slovenian national tragedy. We have issued a "WHITE BOOK" containing about 9,000 names of the victims and we are now in process to issue a second edition with additional names.

As far as the witnesses from the mass graves are concerned, we have three. Two of them are living in Cleveland, Ohio and one in Canada. All three are very willing to tell their eyewitness accounts from the graves and are willing to be interviewed by you. So please let me know how would you like to handle all this and also let me know if we should send to you the White Book of names. We will also check what other material pertinent to this we have that may be of interest to you.

Hopping to hear from you on all these matters I remain,

Sincerely Yours

Franc Grum
42 Shorecliff Dr
Rochester, NY. 14612

Za letošnjo Veliko noč je bilo poslano iz socialnega sklada Tabor našim potrebnim v Argentini in Evropi 910 kanadskih dolarjev.

Dosedanja poročila glede pregleda seznamov naših vrtnjenih iz Vetrinja so zelo dobra. Res je veliko dela, ali uspehi so zelo zadovoljivi. Bog nas je ohranil, da nadaljujemo in razkažemo vsemu svetu, kakšno gorje je komunizem nakopal našemu narodu. Posrečilo se nam je dobiti originalno izpustnico iz Teharja mladoletnega gorenjskega domobranca. Ako ima kdorkoli kak podoben dokument, je naprošen, da ga pošlje organizacijskemu tajniku.

Naš jezna organizacija Tabor v Torontu je imela svoj redni občni zbor 19. februarja 1984. Obisk je bil zelo zadovoljiv. Poročila posameznih referentov so bila zelo pesni. debate, ki so sledile tem poročilom, razgibane.

Navzoč je bil tudi naš zvezni predsednik Fr. Grum. Na kratko je podal svoje vtise obiska v Argentini. Zanimivo je bilo poslušati vprašanja, ki so sledila temu poročilu. Razvidno je bilo, da se vsi zanimajo, kaj se godi v Argentini; oni v Argentini bi pa radi vedeli, kako se imamo mi v Severni Ameriki. Imamo naš list TABOR, zato moramo resno misliti in začeti pošiljati naše spomine in poročila za objavo.

Glavni odbor Tabora je na svoji seji 18. februarja 1984 ustanovil mesto organizacijskega tajnika Tabor-a ZDSPB. Njegova naloga je koordinirati zvezo krajevnih odborov in posameznikov. Vsi ste naprošeni, da dostavite svojo korespondenco in poročila njemu, ki bo poskrbel, da bo ta informacija šla vsem preko okrožnic, kakor tudi odbornikom glavnega odbora. Mesto organizacijskega tajnika je prevzel Ivan Palčič. — Njegov naslov je: 224 Charlotte St. — Hamilton Ont. — L8K 4V6 Canada.

Občni zbor D. S. P. B. Tabor v Argentini

17. redni občni zbor TABORA DSPB v Argentini se je vršil 1. aprila 1984 v prostorih Zavetišča „Dr. Gregorija Rožmana“ v San Justu.

Starešina lic. Ivan Korošec je otvoril občni zbor ob 11.30 uri, pozdravil navzoče in prešel na dnevni red:

1. Ugotovitev sklepčnosti.

2. Počastitev spomina v Argentini umrlih članov, prijateljev in naročnikov glasila Tabor.

3. Določitev zapisnikarja in dveh skrutinatorjev.

4. Sprememba pravil.

5. Poročila odbornikov.

6. Debata in razrešnica dosedanjemu odboru.

7. Volitve.

8. Predlogi in slučajnosti.

9. Pozdravi.

Ad. 1. Starešina ugotovi sklepčnost občnega zbora.

Ad. 2. Zaradi odsotnosti društvenega tajnika prebere inž. Matičič ime-na od zadnjega občnega zbora (1972) do današnjega dne umrlih članov, prijateljev in naročnikov Tabora:

Leta 1973: Filipič Franc, Krenner Franc, Pristavec Franc, Šegula Stanislav (invalid) in Gregorčič Jože.

Leta 1974: Kožar Stane (invalid), Trtnik Marjan, Žitnik Rudolf in Budinek Vojteh.

Leta 1975: Janež Slavko in Rupnik Vuk.

Leta 1976: Mikuž Franček in Frančič Ignacij st.

Leta 1977: Kordiš Karel (invalid), dr. Baraga Srečko, Gregorin Franc, šproc Anton, dr. Bano Milan in Pangos Ludvik.

Leta 1978: Rupnik Olga, Križ Cirila, Dolene Joža, Marinšek Vinko in Grom Franc.

Leta 1979: Skarlovnik Maks, Weble Demetrij in Cestnik Jože.

Leta 1980: Šušteršič Anton, Miklič Stane in Dermastja Franc.

Leta 1981: Jurše Polde, Gliha Viktor (invalid), Arnšek Janko, rev. Urbanc Janez, Rupnik Zinka in Ksenija Kociprova.

Leta 1982: Bat Roman, Lah Polde, Žitnik Mirko, Simončič Anton (invalid), dr. Stane Zupan, prof. Logar Vinko in Rajer Simon.

Leta 1983: Drenšek Štefan, rev. Škulj Anton, dr. Virnik Maks, Pisk Nace, Ahlin Ivan in Hacin Pavla.

Leta 1984: Malovrh Franc.

Vseh imenovanih je bilo 50, ki so jih prisotni počastili z molitvijo.

Ad. 3. Za zapisnikarja je bil določen Dušan Dimnik a za skrutinatorja: Šušteršič Božo in Tomažević Lovro.

Ad. 4. Starešina poroča, da je bilo na zadnji odborovi seji sklenjeno, predlagati občnemu zboru spremembo društvenih pravil v točki, kjer je določena volitev odbora in to v toliko, da se mesto celotne liste predlagajo in volijo posamezni člani odbora in posebej starešina, novoizvoljeni odbor pa na svoji prvi seji razdeli mesta funkcij posameznih odbornikov. Predlog je bil soglasno sprejet.

Ad. 5. Zaradi odsotnosti tajnika je odpadlo tajniško poročilo. Blagajnik inž. Matičič poroča, da društvo nima svojih lastnih dohodkov in ne članarine, pač pa se pobira naročnina za glasilo Tabor. Iz Zveznega fonda Tabora prejema društvo denar za podpirance (invalide) v Argentini, ki jih je trenutno pet. Blagajnik poudari, da je potrebno javljati spremembe podpirancev, in naj se javljajo novi, ki so potrebni pomoči. Tako so bili sprejeti na spisek podpirancev trije novi, kar bo sporočeno Zveznemu blagajniku Tabora. Starešina poda v svojem poročilu misel, da nekateri smatrajo, da je naša organizacija odveč in nepotrebna, ker nas je vedno manj. Toda prisego, ki smo jo dali v naših srcih leta 1945 ob spominu na naše mučenike, nas veže, da bodimo v naši borbi vztrajni. Naš namen in hotenje je razkrivati sovražnika, proti kateremu smo vstali in bomo vztrajali v obrambi Boga, Naroda in Domovine. In v tem moramo vztrajati, dokler živimo, in moramo vedno povedati našo besedo, kadarkoli je to potrebno; in naša beseda je naše glasilo, TABOR, katerega moramo ohraniti, ker je glasnik resnice. Izpolnili bomo to nalogo pred narodom in pred Bogom.

Ad. 6. Po kratki debati je dana razrešnica sedanjemu odboru in starešina lic. Ivan Korošec preda vodstvo občnega zbora inž. Matičiču, ki takoj preide na naslednjo točko dnevnega reda: volitve.

Ad. 7. Po krajšem razgovoru prisotnih je predlagan lic. Ivan Korošec za starešino in je bil soglasno izvoljen. Inž. Matičič mu takoj preda vodstvo občnega zbora, ki nadaljuje z volitvami posameznih članov odbora. Izvoljeni so: Dolenc Vencelj, Tomažević Lovro, inž. Matičič Anton, Oblak Franc, Dimnik Dušan, Hren Ludvik, Šušteršič Božo in Frančič Nace.

Ad. 8. Inž. Matičič poroča da je nekaj društvenih znakov na razpologo in jih nekateri odkupijo. Starešina sporoča, da je društvo dobilo povabilo za sodelovanje na „Slovenskem dnevu“ od Zedinjene Slovenije. Vabilo je bilo

sprejeto in se apelira na članstvo, da se istega udeleži in po potrebi sodeluje na tem dnevu.

Ad. 9. Z občnega zbora se pošljejo pozdravi glavnemu odboru Zveze Tabora in Zedinjeni Sloveniji.

S tem je bil dnevni red izčrpan. Starešina občni zbor zaključi in se zahvali za udeležbo ter vse prisotne povabi na kosilo, kjer so se nadaljevali pomenki in obujanje spominov.

RAZNE NOVICE:

Nove knjige:

Glavni odbor pripravlja dve novi knjigi:

1. **Novo izdajo Matice Mrtvih**, ki bo izpopolnjena z novimi imeni, katera smo dobili v Argentii.

2. **Zgodovino komunistične revolucije na Slovenskem**, ki bo pisana v angleškem jeziku.

Že zdaj opozarjamo, da bodo stroški veliki; zato se že vnaprej priporočamo za darove, gradivo in nasvete. Naši bratje so umirali mučeniške smrti, zato je naša dolžnost, da v njihov spomin napišemo knjigo, ki bo svetu povedala resnico.

DVA 60-LETNIKA

V letošnjem juliju obhajata 60 let dva naša prijatelja — soborca:

Kožar Janez, ki se je rodil 24-7-1924 v vasi Javorje — Škocijan pri Turjaku. Je aktivni član DSPB Tabor in njen zastopnik za glasilo Tabor v Monte Grande. Redno prihaja v Zavetišče dr. Gr. Rožmana čigar član je.

Dimnik Janko, rojen 27-7-1924 v Bizoviku pri Ljubljani je član Zavetišča in naročnik Tabora.

Obema 60 letnikoma naše iskrene čestitke.

Na zadnjem občnem zboru Zavetišča dr. Gr. Rožmana je bila sprejeta nova zavetiščna članarina za l. 1984. Ta znaša \$a 10 mesečno kar je \$a 120 letno.

Člane, ki ne zmorejo plačati omenjeni znesek jih bo odbor delno ali popolnoma oprostil plačila.

V pomladnem soncu 1945

Ali jo čutiš, moja draga, pomlad,
kako prihaja v deželo?
Ne dolgo več in že se razcevalo
bo popje prvo, od sonca bo svet ves zlat.

Ah, jaz bi čutila jo, dragi, pomlad, jaz bi jo pila
s polnimi prsi, z rokami bi jih lovila
sončne žarke, vsa prisluhnila bi pesmi pomladnih vetrov,
vstajenju življenja izpod ledenih okov
mrzlo oklepajočih.

Toda, ali ne čuješ, dragi, kako preko naju plove,
kako zlokobno buči, kako rjove
v pomladno sonce, v prelivanje sap in vetrov,
smrt?

Nebo je kakor mrtvaški prt,
hrup motorjev namesto joka zvonov ob pogrebu.
Poln boleče tesnobe nam blodi pogled
v odmevajoče nebo uprt;
pod njim ves svet je kakor na križ razpet.

Ah, danes bo zopet nekje peklenski ples
in zmes ruševin in raztrganih teles,
danes zopet nekje bosta plamen in kri
brizgnila, brizgnila do nebes.
v pomladnem soncu
osteklenelo bo tisoče parov oči.

Kako naj jo čutim, kako naj jo diham, pomlad,
moj dragi, ko smrt preko zemlje besni,
z mahljaji strašnimi kosi, kosi
in morda že jutri tebe ali mene
zgrabi za vrat.

IZ PISEM

Gospod urednik!

V „Vestniku“ št. 1 l. 1984 sem prebral članek Božidarja Finka o domobranski prisegi.

To je vsekakor eno najbolj kritičnih vprašanj naše preteklosti. Žal ga Božo Fink ni razrešil in se mi zdi, da je s tem člankom napravil več

škoda kot koristi. Njegove misli so neprečiščene in nedozorele in kar je glavno NEPODPORTE s točno dokumentiranimi dokazi; tudi tam, kjer je očitno, da jih ima na voljo (Na primer podatki o političnih justifikacijah v raznih državah po koncu vojne).

Vsebovana je tudi vsaj ena faktična napaka, ki je popolnoma nepotrebna in dokazuje avtorjevo prenagljenost in površnost: Primorsko domobranstvo, ki se je umaknilo v Italijo, NI BILO vrnjeno, razen menda čete iz Tolmina, ki se je umaknila na Koroško.

Finkove razprave zato nikakor ni mogoče označevati za dokončno razlago domobranske prisege. Poleg točnih definicij, podprtih s točnimi navedbami virov, bo potreben tudi odgovor na ključno vprašanje: so prisego predlagali slovenski ljudje, ali so jo zahtevali Nemci? Ker točnega odgovora najbrž nikdar ne bo, vsaj ne dokumentiranega, bo najbrž tudi celotno vprašanje samo ostalo predmet ugibanj in domnev zgodovinarjev.

P. B.

10. junija 1984

Dragi sobojevnik urednik!

Sobojevnik Slavko Skoberne v svojih spominih, priobčenih v Taboru 1984 št. 5-6, na str. 85 pravi, da po mojem posredovanju „Angleži niso sovražno nastopili proti domobranski skupini v Spittalu in ta se je umaknila v Italijo in se rešila predaje.“

To ni točno povedano. — Skupina iz Spittala se ni umaknila v Italijo.

Medtem ko so iz Vetrinja že izročili prvi transport v Jugoslavijo, so skupino iz Spittala Angleži prepeljali zares v Italijo in ni bila izročena. (Prim. Tabor 1981, št. 12, str. 14isl.) — So še žive priče iz te skupine. Tudi v Argentini.

Z iskrenimi domobranskimi pozdravi

Dr. Stanko Kociper

DOMOBRANCI "ZASTRUPLJAJO" VODO ...

Zvedeli smo, da je voda po mnogih vaseh pod Krimom okužena in je zbolelo že nad 200 ljudi. Prizadete so vasi: Ig, Staje, Kot, Iška vas in druge. Živina se vode ne dotakne. Šola je zaprta in pouka že dolgo ni...

Znano je, da so na Sv. Ane dan leta 1945 z Iga odpeljali proti Mokrcu večje število tovornjakov, polnih domobrancev in civilistov. Prej so jih zaslíševali na Igu in je bilo iz hiš, kjer so bili zaprti, slišati strašno vpitje. To so bili vrnjeni domobranCI in tisti, ki so ostali doma, pa so jih pobrali po vaseh okoli Ljubljane. Že med vojno so imeli partizani v Mačkovcu svoje zloglasno taborišče, kjer so pobijali svoje žrtve.

Kakor prvo leto (1945), ko je Brezarjevo brezno pod Toškimi čelom bilo vir zastrupitve vode po vaseh nad Ljubljano, tako zdaj izanski komunisti prejemaJO plačilo za svoj zločin. Mrtvi domobranCI jim ne dajo miru. Zdaj gnijeJO kosti.

NAŠI MRTVI:

Dne 14. julija 1984 je umrla gospa Tilda Eiletz roj. Bullinger stara 85 let. Na mrtvaškem odru je ležala pri svojem sinu arh. Marjanu v Hurlinghamu, Buenos Aires.

Blagi pokojnici večni mir in pokoj na pokopališču v Pilarju, kjer že počiva njen mož dr. Eiletz. Sinovom in ostalim sorodnikom naše sožalje!

15. julija 1984 pa je nepričakovano na svojem domu v Lomas del Mirador, Buenos Aires, umrla gospa Milena Drenšek roj. Knavs. Nenadna smrt še mlade gospe (62 let) je zelo prizadelo njeno družino.

Večkrat je prišla tudi v zavetišče dr. Rožmana, kjer je njen nedavno umrli mož Štefan orglal pri sv. maši ob raznih prireditvah. Kakor njen pokojni mož, tako je tudi ona ostala naročnica Tabora.

Pokojnici želimo miren počitek — hčerki, sinu in ostalim sorodnikom naše iskreno sočustvovanje!

DAROVALI SO:

Od 1. 5. 1984 do 30. 6. 1984.

Z A Z A V E T I Š Č E :

pesos arg.

Zupanc Mira	40
Rupnik Eugen	56
Opeka Jože	16
Klemenčič Ivan	3.000
Hribar Viktor	3.000
Fink Nace	500
Lesar Janko	1.000
Dolžič Feliks	100
Lipušek Silvo	500
Kržišnik Jože	1.000
Benedičič Miha	528
Sedej Alojzij, R. Mejía	80
Vadnjal Ivo	180
Rev. Guštin Jože, Cerkv. nab. sv. maše 10. 6. 84, v Zavetišču	384
Dehodek pri kosilu 10. 6. 1984, v Zavetišču	14.400
Ob 7.-obl. smrti moža — očeta:	
Šproc Berta — družina	500
V spomin ob 40. obletnici smrti strica Peršina:	
Puhek Kristina — Jurij	200
V spomin na pokojna Vuka in Zinko Rupnik:	
Hren Ludvik	100

Ob 40.-obletnici smrti brata:

Puhek Ivanka 200 |

Ob 60-letnici lic. Ivana Korošca in v spom, na pobite domobrance Rupnikovega bataljona:

Hren Ludvik 200 |

TISKOVNI SKLAD TABOR:

pesos arg.

Mivček Anton	40
Marolt Anton	40
Tome Valentin	40
Starič Ivan	40
Pelan Ema	90
Potočar Milena	40
Vadnjal Ivo	140
S. A., Castelar	500
Amen Janez	600

dolarjev

Zupančič Hinko, Cleveland .. 20 |

SOCIALNI SKLAD TABOR:

dolarjev

Grašič Silvester	12
Strojin Ana	10
Bračnik Ivan	8

pesos arg.

V spomin na pok. moža in starega očeta Jožeta Grebenca:

Grebenec Marija	100
-----------------------	-----

Ob 38-letnici nasilne smrti
poveljnika slovenskega domobranstva

Generala LEONA RUPNIKA
in
Upravnika DR. LOVRA HACINA

bo

žalna proslava s sv. mašo v Slovenski hiši
v nedeljo 9. septembra 1984.

Starešinstvo
S.P.B. Tabor Argentina

V S E B I N A

Našim mučencem v spomin (S. P.)	98
Moravska dolina (J. C.)	101
Na smrt obsojeni (ek—)	105
V zvestobi je zmaga (Sl. S.)	113
Kako je mogoče? (T. L.)	115
Za dokumente (nadaljevanje)	117
Zlatomašnik msgr. Anton Orehar	122
Iz društev	122
Razne novice	126
Dva šestdesetletnika	126
V pomladnem soncu 1945 (I. Vadnjal)	127
Iz pisem	127
Umrli so	111
Darovali so	111

Correo
Argentino
Sucursal
J. L. Suárez
(Bs. As.)

TARIFA REDUCIDA
Concesión Nº 8133

FRANQUEO PAGADO
Concesión Nº 2619